mõõningad ammast irwitasid, siiski astusin wisaka sammuga, lahkest terretades tuppa, ütlesin kuñardades wañamorile: „Täditüttar, armas eñandikene! südda mõlgub mul rõemus teid nähhes! Waat, mis keñad lapsokesed, illusamad kui kuõingal, kõigil eña juñe näggu ja illusad kombed. Nisuggused wõssukesed kaswawad meie suggawõssale uhkuseks; ärge pange pahhaks, armas täditüttar, et ennemine teile wõersi ei wõinud tulla; südda olli mul ammõgi siin agga nõdder kehha jõudis wast täña sedda õnne maitsema.“ Mõnda kiitsin tük aega lapsi ja waña-mori, et su mul wahhutas. Kui nipaljo kiitust miño suust kuulsid, läksid neñad lahkemaks, mind niñetati mittokorda onnoks ja sõbraks. Wõeras rooga todi rohkeste lauale ja anti mulle priskeste süa ja jua; maggusamat sutäied tõsteti miño ette. Kui pärrast sööma miñema akkasin, anti mulle rohkest te-roga kasa. Suñalaga jättes palluti mind, teine kord taggasi tulla. Miña töttasin, õnne täñades, et terwe liikmedega ärra peasin.

Kriimsilm olli koopa suus kõhhuli maas ja kaebas kibbedast nälge; miña andsin teñale, mis eñand mulle terwaks kasa olli annud. Teña õggis watsa täis ja tännas mind hüwwa roa eest. Siis akkas ta miño käest nõudma, mis rikkas rahwas koopas piddi ellama. Miña räkisin tõt mõda luggu, kudda pessa iñeto, ellajad kolledad, agga magguśat roga rohkeste. Tahhate isse watama minna, lissasin jure siis olge kawwal ja ärge räkige nõnda, kui mõtlete; kiites olge rohke suga, mis laidowäärt, jägo räki-

mata. Ni olli miño õppetus, armoline kuõingas! agga hunt ei piddand sest luggu, waid teggi tormlase päge kõik teisite. Tormlase oskamata rahwale jääb tarkus katte alla. Kes nende ruñalust melitab ja neile suud mõda laulab se on nende sõbber.

„Hunt astus kopasse. Kolledat waña-mori lastega nähhes, üüdis ta: „Toho! mis innetomad lomad need on! Kas kõik pörgowärki weidrad lomad teie wärdjad on? Sidduge kiwwi kot iggaühhele kaela ja upputage neid merde, et nisuggune inneto ellaja suggu ma pealt lõppeb. Olleksid nad miño, ma kägistaksin neid oña käega! Kui neid kujjo kombel ridwa otsa üllesse seatakse, siis wõiks ehk nendega kurratit püda. Rabba-kurrat olleks neile wägga ossaw niñi. Merrekassi eñand ütles wihhaga:

„Kust se laisu seie tulnud? Kes pallus teid meid laimama? mis teil miño lastega teggemist? olgo nad illusad ehk innetumad, pistke oña niña nende —! Ürikese aea eest olli tark mees Reinowadder siin, kütis miño lapsi ja niñetas neid suggulaseks. Teña on eñam Ma-ilmas kuulnud ja näinud, kui teie suggune.“

Agga Kriimsilm, kes wisaka rahwa kombeid ei tea egga tunne akkas kohhe süa nujjama ja käskis roga lauale tua? Kui käsko ei täidetud, tormas ta wäekaupa isse wõtma. Seal tükkas naine kui wibbonol teña kallale, suremad poead eñaga seltsis. Neñad krimustasid Kriimsilma kassuka werriseks ja teggid mõnda süggawa amba augu teña nahha sisse,